

2. velikonočna nedelja – leto B

Jezus se prikaže učencem

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Jezus in Tomaž

Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!«

Namen knjige

Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu. Jn 20,19-31

Božje usmiljenje

Ko je 30. aprila 2000 na drugo velikonočno nedeljo, razglasil poljsko redovnico Favstino Kowalsko, posebno glasnico Božjega usmiljenja, za svetnico, je dejal, da se bo druga nedelja po veliki noči »odslej v vsej Cerkvi imenovala nedelja Božjega usmiljenja«. Papež se je pri tem uprl na javno razodetje, posebej na Božjo besedo druge velikonočne nedelje, ki zelo nazorno govori o Božjem usmiljenju, povod pa mu je bilo Jezusovo posebno razodetje sestri Favstini: *»Hči moja, govori vsemu svetu o mojem neizmernem usmiljenju. Hočem, da je praznik Božjega usmiljenja zatočišče vseh duš, pribežališče vseh grešnikov. Ta dan bom razodel polnost svojega usmiljenja. Kdor bo ta dan opravil sveto spoved in prejel sveto obhajilo, bo dobil popolno odpuščanje grehov in kazni za grehe. Naj se nihče ne boji priti k meni, čeprav so njegovi grehi še tako veliki. Hočem, da praznik mojega usmiljenja slovesno obhajate prvo nedeljo po veliki noči. Povej ranjenim ljudem, da se morajo zateči k mojemu usmiljenemu Srcu in dal jim bom svoj mir. Preden pridem kot pravičen sodnik, pridem kot kralj usmiljenja. Kdor zavrne moje usmiljenje, se sam obsodi.«*

Ko je papež Janez Pavel II. razglasil nedeljo božjega usmiljenja, me je s tem dejanjem presenetil. Glede na to, da je bil vedno blizu množicam in da je razumel človeka, se mi je zdela ta gesta na prvi pogled drugačna, odmaknjena, mistična, bolj za posameznike kot za množice. No, sedanji papež je naredil podobno potezo z napovedjo leta božjega usmiljenja. Tudi zanj bi človek lahko rekel, da govori zelo konkretno in ni v oblakih. Božje usmiljenje pa ni tako preprosto oprijemljivo. Zakaj ti dve gesti, teh dveh tako preprostih in hkrati življenjskih velikanov Cerkve? Prepričan sem, da imata dober razlog, zato sem ga skušal vsaj delno dojeti.

Če se še malo ustavimo ob Jezusovem razodetju Favstini, vas vprašam: Kateri dve besedi sta v ospredju? Usmiljenje in greh! In kje se oboje najmočneje izraža? Pri sveti spovedi, ki je zakrament božjega usmiljenja, bi lahko rekli.

Če pogledam na odnos ljudi do spovedi, bi lahko naredil dve veliki skupini. Prvo, ki je manjša, iz tistih, ki se vestno in redno spovedujejo svojih grehov, ter drugo, ki jo predstavljajo ljudje, ki pridejo k spovedi le občasno in večkrat utemeljujejo, da ne potrebujejo spovedi več kot toliko, ker se z Bogom pogovorijo kar sami. V vsaki spovedi se odraža spovedančev pogled tako na greh kot na božje usmiljenje.

V čem vidi največkrat greh prvi in drugi? V nekem prekršku. V čem je razlika? V tem, da ima eden bolj ozka merila, drugi pa ohlapna. In kje je tu prostor za božje usmiljenje? Ne vem. No, kaj pa je sploh božje usmiljenje? Božje usmiljenje razumem v odnosu do grešnika kot neskončno božjo ljubezen, ki se kaže v tem, da noče pustiti človeka samega. Hoče biti z njim in ga hoče dvigniti. Noče ga pustiti v obupu in polomiji, v neki sivi povprečnosti, v praznini, v nepopolnosti. Bog je človeka poklical v popolnost, v čudovito božjo lepoto in ga vanjo ne neha klicati in ga ne neha iskati, pa naj se od njega še tako oddalji.

Če papež Frančišek napoveduje leto božjega usmiljenja je najbrž v njem želja po dvojem: da bi začutili, kako neskončno nas Bog ljubi in da bi se zavedali svoje grešnosti ter v njej sledili usmiljenemu Očetu. Skušajmo torej že danes premisliti, kakšen je naš pogled tako na greh kot na božje usmiljenje. Greh ni stvar prekrškov, ampak vprašanje osebne rasti. Ali hočem rasti v popolnosti? Ali sem hvaležen Bogu, da me v svojem usmiljenju ne neha iskati in vabiti v božjo popolnost?